

Μοτο ταξίδι: Στη χώρα των Βάσκων: Σαν Σεμπασιάν, Μάιος 2017.

Ταξιδιώτες: Άρης, Χρήστος, Γιάννης και Δημήτρης (Varadero 1000, Tiger 955, BMW F650GS, VSTROM 650). Οκτώ μέρες και ~ 5.300 χλμ.

Τι θα θυμάμαι από αυτό το ταξίδι....

- Απίστευτα χιλιόμετρα.....
- Το Δημήτρη να βάζει την ολόσωμη αδιάβροχη φόρμα (κατά το πόσο μηχανικοί χρειάζονται για να βιδώσουν μια λάμπα...) – ευτυχώς χρειάστηκε ελάχιστες φορές.
- Το Γιάννη να έχει παντού κάποιο φίλο που έπρεπε να περάσουμε να τον δούμε... Τελικά συμβιβαστήκαμε σε έναν μόνο...
- Τα απίστευτα διόδια στη Γαλλία που δεν άνοιγαν τις μπάρες (δεν αναγνώριζαν τις μηχανές...).
- Το ποσό σε διόδια που πληρώσαμε (σχεδόν 260€ ο καθένας), αλλά και σε βενζίνη (σχεδόν 400€ ο καθένας) – βέβαια τα χιλιόμετρα ήταν πολλά. Σε αυτά προσθέστε και τα ~250€ του κόστους του πλοίου στην επιστροφή. Μπα... δεν το βλέπω να το ξανακάνουμε!
- Τα απίστευτα τάκος στο Σαν Σεμπασιάν.
- Την κίνηση στην επιστροφή στη Γαλλία: ήταν τριήμερο και όλοι ήταν στους δρόμους. Εμείς φυσικά, μαθημένοι από τη χώρας μας, «διηθούμασταν» ανάμεσα στα αυτοκίνητα και προωθούμασταν από τη ΛΕΑ. Στην αρχή κάποιοι Ευρωπαίοι μοτοσυκλετιστές, δισταζαν, αλλά στο τέλος μας ακολούθησαν όλοι ανεξαιρέτως!
- Και βέβαια τον παππού που μας περίμενε στην πανσιόν στο Σαν Σεμπασιάν, όπου φτάσαμε μετά τη μία τη νύχτα: καλοσυνάτος, εκφραστικός, χωρίς να μιλά καθόλου ξένες γλώσσες (και μείς που μιλούσαμε...) ... Αφού καταφέραμε με νοήματα και κοινές – «παγκόσμιες» λέξεις να συνεννοηθούμε, μας έδωσε να καταλάβουμε - με παντομίμα - ότι πρέπει επί τέλους να πάει να φάει! Όταν εγώ τον ρώτησα με τον ίδιο τρόπο «εμείς πού θα φάμε», αυτός με τέλεια φυσικότητα (ίσως μας το χρωστούσε αφού τον είχαμε να περιμένει τόση ώρα...) μας έδειξε τα «απαυτά του», γέλασε και έκλεισε την πόρτα πίσω του!
- Τέλος τη Μόντενα, που αποδείχτηκε μια μικρή έκπληξη, στην επιστροφή, που όντας κουρασμένοι, θέλαμε κάπου να ξεκουραστούμε όμορφα!

1° ΜΕΡΟΣ

Ο Μάιος μας έφτασε.... Είναι η εποχή για ταξίδι. Αποδημητικά πουλιά θυμίζει λίγο αυτό! Όχι, δεν μιλάμε για τέτοιο ταξίδι. Μιλάμε για το γνωστό μοτο-ταξίδι που χρόνια τώρα πραγματοποιούμε την εποχή αυτή. Στην αρχή της χρονιάς, είχε ξεκινήσει η προετοιμασία – που έχει γενικά μια υπερρεαλιστική προσέγγιση – και είχαν προταθεί τρεις προορισμοί: Το *Βόρειο Ακρωτήριο* (με δεδομένο το χρόνο που έχουμε, προλαβαίναμε μόνο να πάμε ή να γυρίσουμε...), η *Σκωτία* (αυτή θα μπορούσε να ήταν μια καλή περίπτωση: αεροπλάνο και ενοικίαση εκεί των μηχανών – είναι ακριβό όμως το ενοίκιο – ακόμα δε γνωρίζαμε πόσα θα πληρώναμε σε αυτή την εκδρομή...) και τέλος η *Βαρκελώνη* (ε, εδώ δεν πέσαμε και πολύ μακριά...). Κάπου έπεσε στο τραπέζι η Ανδαλουσία (και ο Γιάννης ξετρελάθηκε γιατί ο Χιμένεθ – προπονητής της ΑΕΚ ήταν από εκεί...) στη συνέχεια ανεβήκαμε λίγο πιο πάνω – στα Πυρηνάια και τέλος, μάλλον ο Χρήστος, έδωσε πορεία για Γκουέρνικα (Γκερνίκα) – μέρος μαρτυρικό με ιστορία και τέχνη! Και εκεί σκοπεύαμε να πάμε! Πραγματικά. Πώς μείναμε στο Σαν Σεμπαστιάν, δεν έχω καταλάβει ακόμα και τώρα!

Κάποια στιγμή μπήκε στη μέση και η Ανδόρρα, αλλά όσο ξαφνικά μπήκε, άλλο τόσο έφυγε, όπως αποχώρησε και ο Μιχάλης – που μετά από πολλά χρόνια θα έχανε ένα ταξίδι λόγω εργασίας – αλλά ήρθε στην παρέα ο Δημήτρης, παλιός συνάδελφος που είχε τελευταία μπει και στο μηχανοκίνητο ... αθλητισμό! Ο Δημήτρης έφερε μαζί του πολλή οργάνωση πολλά gadget και κλείσιμο ξενοδοχείων από πριν.... Το χρειαζόμασταν!

Αλλά ας ξεκινήσουμε....

Αθήνα → Νις, Σερβία ~860 χλμ.

Ένα Σαββατιάτικο πρωινό, προς το τέλος Μαΐου, την ώρα που πολλοί άλλοι ξεκινάνε για τα ψώνια της εβδομάδας, ή για μια κοντινή βόλτα, εμείς είχαμε ραντεβού στο γνωστό σημείο μετά τα διόδια του Αγίου Στεφάνου. Φέτος είχαμε μαζευτεί τέσσερεις αναβάτες (και τέσσερεις μηχανές...). Ο Δημήτρης ήταν η νέα προσθήκη. Ο Χρήστος και εγώ οι πιο παλιοί και ο Γιάννης ρογ είχε ξανασυμμετάσχει! Φέτος ο Χρήστος είχε μάλιστα υποσχεθεί να μην ξεχάσει το μπουφάν του (!) όπως είχε κάνει κάποια φορά....

Στόχος μας, για άλλη μια φορά η **Ναϊσός** (Νις) της Σερβίας: Αρκετά χιλιόμετρα αλλά πρέπει να γίνουν. Έχουμε βάλει μακρινό στόχο φέτος! Περνώντας το Σχηματάρι, ένα σμήνος αεροπλάνων *RED Arrows* σπάει τη μονοτονία της διαδρομής: κάνουν πρόβες γιατί έχουν κάποια επίδειξη τις επόμενες μέρες. ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΙ!

Ο καιρός είναι καλοκαιρινός – χωρίς ευτυχώς τη ζέστη. Σε τέτοια περίπτωση είναι σχεδόν αδύνατον να αποφύγει κανείς μια στάση στα ανοιξιάτικα Καμένα Βούρλα, για ελληνικό καφέ. Μαζί με τον καφέ ακολουθεί και η τυρόπιτα και μας παίρνει λίγο η ώρα να ζεσταθούμε και να ξαναγνωριστούμε! Ο Δημήτρης, αναλαμβάνει το ρόλο του «γκατζετάκια» της ομάδας: τηλέφωνα, φορητά hot spot, GPS και μπαταρίες – θα τα ζήτησε και ο «ιπότης της ασφάλτου». Ο Γιάννης αναλαμβάνει το κοινό ταμείο και οι δύο παλιοί, να δίνουμε οδηγίες.... Ευτυχώς που δεν είναι και ο Μιχάλης εδώ!

Οι μυρωδιές της Άνοιξης και η καταπράσινη φύση, μας οδηγούν χωρίς να το καταλάβουμε στον περιφερειακό της Θεσσαλονίκης. Και σε λίγο είμαστε στα σύνορα τα οποία τα περνάμε χωρίς καθυστέρηση... Να πω εδώ ότι κάθε φορά που φτάνω στα σύνορα έχω ένα κόμπο στο στομάχι... και κάθε φορά που περνάω χωρίς πρόβλημα, αισθάνομαι μια μεγάλη αγαλλίαση: *Τι είν' τούτο γιατρέ μου;* Στα Σκόπια ο γνωστός παλιόδρομος. Θέλει προσοχή στο Βαρδάρη γιατί «γράφουν». Περνάμε και εκείνο το φοβερό θεοσκότεινο τούνελ – ένα αντίστοιχο έχουμε και μεις κάπου στην Αιτωλοακαρνανία, στο δρόμο για Αστακό... Ευτυχώς όλα κι όλα τα Σκόπια είναι «ένα τσιγάρο δρόμος» και έτσι σύντομα μπαίνουμε στη Σερβία. Και βρισκόμαστε μέσα στην κοιλάδα του

Μοράβα. Φανταστικό μέρος, αλλά και επικίνδυνος ο δρόμος. Έχει αρχίσει και πέφτει το βράδυ και μαζί του έρχεται και η κούραση.

Μπαίνουμε εύκολα στη Νις από τη γνωστή διαδρομή. Ο Δημήτρης έχει φροντίσει να κλείσει ξενοδοχείο από το booking... Πού οι παλιές αναμονές και εξερευνήσεις... Έχει όμως και το κόστος του: 30€ το άτομο – ακριβά για Σερβία! Ευτυχώς τουλάχιστον μας βρίσκουν χώρο να βάλουμε μέσα τις μηχανές. Ετοιμαζόμαστε και πάμε στο κέντρο για φαγητό. Εκεί το κόστος δεν έχει αλλάξει. Με 25€ τρώμε και πίνουμε όλοι. Κόσμος πολύς – είναι Σάββατο βράδυ. Πάμε για ύπνο και ... αρχίζει να βρέχει!

Νις → Λιουμπλιάννα, Σλοβενία ~762 χλμ.

Σήμερα πρέπει να φτάσουμε στη Σλοβενία ([Λιουμπλιάννα](#)). Έχω μιλήσει με το φίλο μας, το Μανώλη και μας περιμένει. Χωρίς συζήτηση. Ξέρω ότι αυτό το θέλει πολύ, του λείπει η παρέα και η Ελλάδα και συμφωνούμε να μην του χαλάσουμε το χατίρι.

Ετοιμαζόμαστε, τρώμε πρωινό με θέα στο ποτάμι – δεν πρέπει να έχει και πολύ κόσμο το ξενοδοχείο - και βγαίνουμε έξω. Ο καιρός βαρύς. Δεν βρέχει αλλά είναι όλο υποσχέσεις... Ξεκινάμε χωρίς αδιάβροχα, αλλά δεν περνάει λίγη ώρα και αρχίζει το ψιλόβροχο. Στάση για αδιάβροχα και εκεί πέφτει το πρώτο μεγάλο γέλιο της εκδρομής. Ο Δημήτρης έχει «δανειστεί» ένα ολόσωμο αδιάβροχο και χρειάζεται όλη την ομάδα για να το κουλαντρίσει.... Έχουν σταματήσει διάφοροι και μας κοιτάζουν, αλλά εμείς τους απογοητεύουμε: εν τέλει καταφέρνουμε να τον ντύσουμε! Ξεκινάμε και πάλι και το ψιλόβροχο θα μας συντροφεύσει μέχρι το Βελιγράδι! Στο ενδιάμεσο θα κάνουμε μια στάση για βενζίνη και καφέ.

Στο Βελιγράδι «επιλέγουμε» (καλά ντε – κατά λάθος) να μπούμε μέσα αντί να πάρουμε τον περιφερειακό. Δεν πειράζει. Ίσως και καλύτερα. Το βλέπουμε σε fast forward. Οι γνωστοί πύργοι της ραδιοτηλεόρασης (που βομβαρδίστηκαν πριν κάποια χρόνια) παραμένουν εντυπωσιακοί.

Αφήνουμε το Βελιγράδι πίσω μας και πιάνουμε την μεγάλη πεδιάδα της Βοϊβοδίνια (βομβαρδισμένο και αυτό το μέρος από το ΝΑΤΟ).

Μπαίνουμε στην Κροατία εύκολα. Η πεδιάδα συνεχίζει. Η ώρα δεν περνάει και φυσάει πολύ από δεξιά. Είναι εκνευριστικός αυτός ο αέρας... Στάση για βενζίνη και ξηρούς καρπούς! Ο Χρήστος άλλη μια φορά κουβαλάει μαζί του ένα κιλό φιστίκια! Παίρνουμε δυνάμεις.

Στις 7.30 το απόγευμα φτάνουμε στα σύνορα με τη Σλοβενία. Ο έλεγχος είναι σχολαστικός: μάλλον λόγω “Schengen”: κάνουμε μισή ώρα να περάσουμε... Και έχουμε ειδοποιήσει ήδη το Μανώλη να αρχίσει να ψήνει, ελπίζω να μην το πήρε κυριολεκτικά! Εν τέλει καταφέρνουμε να μπούμε στη Σλοβενία και αγοράζουμε και τις απαραίτητες vignettes.

Το τοπίο αλλάζει... Υπέροχο. Πράσινοι λόφοι, καταπληκτικός δρόμος, όμορφα χωριά. Ο Δημήτρης βάζει μπροστά το GPS και έτσι φτάνουμε χωρίς καθυστέρηση στο Μανώλη (είναι εδώ και χρόνια μόνιμος κάτοικος Σλοβενίας, παντρεμένος με την Andreja). Τι να πω.. έχω περάσει πάνω από πέντε φορές και κάθε φορά είναι καλύτερα: ο Μανώλης έχει ψήσει, έχουν ετοιμάσει το τραπέζι με σαλάτες και κρασί και μας περιμένουν με την καλύτερη διάθεση. Και φυσικά, αν και το σπίτι είναι μικρό, δεν μας αφήνουν να φύγουμε. Το βράδυ περνάει με φαγητό και συζήτηση. Και στρώνουμε για ύπνο στη μικρή σαλο-τραπεζαρία. Καλη... rrrrrrrrr. Τι ήταν αυτό; Ο Δημήτρης, έχει επάξια αναλάβει να αντικαταστήσει το Μιχάλη στο βραδινό ροχαλητό... Και είναι άμεσος! Είπατε τίποτε;

Νις → Sauze d'Oulx, Ιταλία ~720 χλμ.

Ξημέρωσε η επόμενη μέρα και πώς να φύγουμε από το Μανώλη. Η Andreja έχει φύγει ήδη για το σχολείο της – είναι εκπαιδευτικός. Με βαριά καρδιά ετοιμαζόμαστε και ξεκινάμε... Θα ξανάρθουμε Μανώλη. Ευχαριστούμε.

Παίρνουμε κατεύθυνση για Τεργέστη. Όμορφα μέρη. Τα έχουμε γυρίσει πολύ. Όμως αυτή η κίνηση στις Ιταλικές Εθνικές. Νταλικές όσες δεν μπορεί κανείς να φανταστεί. Και μόλις βγούμε αριστερά για να προσπεράσουμε (η μέση ταχύτητα που διατηρούμε είναι τα 130χλμ) να σου ξαφνικά ένας γρήγορος Ιταλός από πίσω να σου αναβοσβήνει τα φώτα... Και αυτό το παιχνίδι συνεχίζει για πολλά μα πάρα πολλά χιλιόμετρα. Τουλάχιστον σταματάμε για εσπρεσάκι και βενζίνα (και καταλαβαίνουμε ότι πλέον είμαστε σε δυτικοευρωπαϊκό κράτος: όλα πανάκριβα)!

Λίγο μετά, προφανώς για μείωση της ηχορύπανσης, έχουν κλείσει την Εθνική με ψηλούς φράχτες που σχεδόν είναι πάνω από το κεφάλι σου.... Δεν το συνιστώ.... Έχει πιάσει και ζέστη και ευτυχώς έχουμε βγάλει τις επενδύσεις από τα μπουφάν. Κάποια στιγμή προσπερνάμε μια νεκροφόρα Jaguar... Το πιο άχρηστο πράγμα που θα έλεγε και η Έλενα: ίσως να μην την χάρηκε εν ζωή, την αξιοποιεί όμως μετά θάνατο... Η μάχη με τις νταλικές συνεχίζεται ενώ περνάμε έξω από το Μιλάνο όπου και πληρώνουμε τα πρώτα Ιταλικά διόδια: 30€ το άτομο. Πάμε για Τορίνο και περνάμε απ' έξω, όπου ξαφνικά μέσα στην κίνηση, χάνουμε το Μήτσο... Μπαίνουμε στον Ε70 για [Frejus](#) – ένα από τα τούνελ που ενώνουν Ιταλία με Γαλλία και σταματάμε δεξιά για να επικοινωνήσουμε με τον ... χαμένο. Ευτυχώς δεν έχει παραστρατήσει πολύ και σε λίγο εμφανίζεται. Έχει όμως κίνηση – σχεδόν σταματημένα αυτοκίνητα! Βούτυρο στο ψωμί μας: αρχίζουμε τις «σφήνες» και ξεμπερδεύουμε γρήγορα. Κι άλλα διόδια! Στάση να ξεπιαστούμε. Έχουμε αφήσει πίσω μας τις Εθνικές και τα μεγάλα αστικά κέντρα και η φύση έχει αρχίσει να ομορφαίνει. Ξεκινάμε με κατεύθυνση το [Sauze d'Oulx](#), ένα μικρό χωριό λίγο έξω από το δρόμο μας, πάνω στο βουνό. Το βρήκαμε στο Ίντερνετ σε μια στάση το πρωί και μας έκανε «κλικ». Για να δούμε...

Έχει πιάσει λίγο κρύο και τα τούνελ διαδέχονται το ένα το άλλο. Είναι όμως ωραία: ένα φαράγγι πανέμορφο θα μας καλωσορίσει και θα μας ανεβάσει ψηλά στο βουνό. Όμορφα χωριά... Άνθρωπος όμως ούτε για δείγμα! Φτάνουμε και στο χωριό μας. Πρέπει να είναι πολύ τουριστικό, κάποια εποχή του χρόνου, όχι όμως τώρα: δεν υπάρχει «ψυχή γεννημένη». Φτάνουμε στο ξενοδοχείο (που έχει κλείσει ο Δημήτρης....). Μάλλον είμαστε οι μόνοι πελάτες. Όμορφα! Πραγματικά ξεχωριστά. Ευτυχώς – είχαν αρχίσει να με ζώνουν τα φίδια – βρίσκουμε ανοιχτό ristorante: μια συμπαθητική κυρία μας προτρέπει να μην κάτσουμε στο μεγάλο τραπέζι... Ίσως έρθει κόσμος λέει και κοιταζόμαστε με απορία. Τρώμε λαζάνια, τυριά και κρασί D' asti. 130€. Είπαμε: **Ανήκομεν εις την Δύσιν!** Μικρή βόλτα στο άδειο χωριό για να χωνέψουμε (την Δύσιν....) και πάμε για ύπνο!

Sauze d'Oulx → Σαν Σεμπασιάν (Ισπανία) ~1.045 χλμ.

Ξημέρωσε η επόμενη μέρα και το πρωινό μας αποζημίωσε. Μπορεί να ήμασταν οι μοναδικοί πελάτες, αλλά μας περιποιήθηκαν. Ξεκινάμε και κατεβαίνουμε το βουνό για να βγούμε στον κεντρικό δρόμο προς την σήραγγα (τούνελ) του Frejus. Είχαμε ξαναπεράσει μια φορά πριν από αρκετά χρόνια, όταν μετά από ένα ατύχημα, είχε κλείσει για μεγάλο διάστημα το τούνελ του άσπρου βουνού ([Mont Blanc](#)). Δεν θυμόμουν όμως τίποτε... Ούτε καν την λεπτομέρεια ότι για να περάσεις (τα 12,8 χλμ. της διαδρομής) έπρεπε να πληρώσουμε 30€ ο καθένας.... Εν τω μεταξύ στην είσοδο βλέπουμε περιπολίες στρατιωτικές και το συνδυάζουμε με την τρομοκρατική [ενέργεια που είχε γίνει στο Manchester](#) πριν λίγες μέρες... Απέναντι, παρατηρούμε να περνάνε τα φορτηγά του «γιατρού» (Rossi). Πάνε στην Imola για το ομώνυμο MotoGP. Πίσω μας ακολουθεί μια κατακόκκινη Ferrari. Και μέσα σε αυτό το συνονθύλευμα σκέψεων, μπαίνουμε στη Γαλλία χωρίς ουσιαστικά να περάσουμε σύνορα....

Η διαδρομή είναι υπέροχη και ακολουθεί την ροή ενός ποταμιού. Οι Γάλλοι, γνωστοί sportsmen κάνουν κανό στο ποτάμι και ποδήλατο στο μονοπάτι από πάνω. Και ξαφνικά αρχίζει το μαρτύριο: *réage*: Τα πρώτα διόδια επί Γαλλικού εδάφους. Στεκόμαστε στην ουρά και όταν έρχεται η σειρά μας, δεν βγάζει το μαγικό χαρτάκι... Προσπαθούμε ξανά και ξανά, πατάμε το κομβίο για βοήθεια, πίσω μας ουρά, ευτυχώς δεν κορνάρουν! Τελικά κάτι γίνεται και μπαίνουμε στην AutoRoute με

κατεύθυνση τη Λυών. Στάση για καφέ και ανασυγκρότηση: τέσσερις καφέδες και άλλα τόσα νερά 18€. Κομμένο το εμφιαλωμένο νερό. Από τις γούβες στο δρόμο θα πίνετε!

Η κίνηση στη Γαλλία είναι πιο εύκολη από το χάος της Ιταλικής αυτοστράντα. Περνάμε το clermont ferrand – από πού το θυμάμαι άραγε;- εναλλάσσονται τόσο γρήγορα τα μέρη που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς. Στάση σε όμορφο καφέ – επιτέλους εκτός δρόμου. Θέλουμε 300 χλμ για Μπορντό, αλλά τα χιλιόμετρα δεν φεύγουν! Διόδια πολλά και μας ταλαιπωρούν. Ευτυχώς ο Δημήτρης έχει μπει μπροστά και πληρώνει για όλους με την κάρτα του. Στην αρχή η διαδικασία είχε ως εξής: έβγαζε το γάντι, άνοιγε το μπουφάν, έβγαζε το πορτοφόλι, έβγαζε την κάρτα και πάλι πίσω. Ένα κάτι σαν την κυρία με την τσάντα του Ψαθά. Σιγά σιγά, διόδιο το διόδιο βελτιώνει τον αλγόριθμο. Στο τέλος τον βλέπουμε να έχει την κάρτα στα δόντια! ΘΕΟΣ!

Φτάνοντας στο Μπορντό, περνάμε ένα ποτάμι. Κοιτάζω αριστερά, μια παραδεισένια εικόνα.. Ένα παλάτι μέσα στους αμπελώνες. Πού είμαστε ακριβώς; Τι ήταν αυτό; ποιος ξέρει... Ο ήλιος μας τυφλώνει. Βγαίνουμε αριστερά με κατεύθυνση Bayonne - Σαν Σεμπασιάν. Το όριο των 70-80 χλμ είναι προφανές ότι έχει μπει λόγω ήλιου. Αυτή την ώρα ο ήλιος σε χτυπάει στα μάτια – δεν σε αφήνει να δεις σχεδόν τίποτε. Στάση δεξιά σε βενζινάδικο. Έχει βραδιάσει και είναι ώρα να αποφασίσουμε: θα σταματήσουμε κάπου εδώ ή θα προχωρήσουμε προς τον προορισμό μας: την χώρα των Βάσκων; Εγώ είμαι ο μόνος που προτείνει να σταματήσουμε. Οι άλλοι είναι αντίθετοι... Η πλειοψηφία νικά. Ο Δημήτρης παίρνει τηλέφωνο σε μια πανσιόν που είχε κλείσει και τους λέει ότι θα φτάσουμε μεν, αλλά αργά...

Και ξεκινάμε: το τελευταίο σκέλος μιας πολύ δύσκολης μέρας! Και αυτό είναι ακόμα πιο δύσκολο! Έχει πέσει το σκοτάδι και ο δρόμος είναι επαρχιακός. Σαν να μην έφταναν αυτά έχει βάλει κρύο – υγρασία, φαίνεται ότι είμαστε κοντά στη θάλασσα. Πρέπει να ποτίζουν και τα χωράφια τους... Ίσως από τις πιο δύσκολες και κουραστικές διαδρομές που έχουμε κάνει. Και αρκετά διόδια. Μπαίνουμε επιτέλους Ισπανία! Κι άλλα διόδια, στα Ισπανικά αυτή τη φορά... Και κάποια στιγμή μπαίνουμε και στον Άγιο Σεβαστιανό.... Μεγάλη η χάρη του. Ωραία πόλη φαίνεται. Η ώρα έχει περάσει – σχεδόν μία μετά τα μεσάνυχτα. Ο Δημήτρης βάζει το GPS που μας οδηγεί στο κέντρο της πόλης. Κάποια στιγμή σταματάμε, μιας και αρχίζουν οι πεζόδρομοι. Οι δύο μένουν στις μηχανές και εγώ με το Δημήτρη αναλαμβάνουμε να βρούμε την πανσιόν. Είναι μέσα στο παλιό κέντρο, ανεβαίνουμε δυο μισοκατεστραμένους ορόφους και ευτυχώς ο τρίτος είναι κατοικήσιμος.

Ο καλός κύριος που μας περιμένει ΔΕΝ μιλάει Αγγλικά, μας δίνει όμως να καταλάβουμε ότι πρέπει να υπογράψουμε και να τον πληρώσουμε! Είναι δυο δωμάτια με κοινές τουαλέτες.. Ούτε λόγος για πρωινό. Γελάμε μιας και έχουμε ανακουφιστεί που επί τέλους υπάρχει ελπίδα να κοιμηθούμε το βράδυ σε κρεβάτι. 220€ για δυο βράδια – μας κόβεται λίγο το γέλιο. «εγώ τώρα πάω να φάω» μας δίνει να καταλάβουμε, στην νοηματική... Εμείς; τολμάω να ρωτήσω. *Εσείς ... κοχόνες* μας απαντά με νόημα. Βγαίνουμε στην πλατεία, βρίσκουμε τους άλλους, βάζουμε τις μηχανές σε ένα χώρο στάθμευσης και κουβαλάμε τα πράγματα. 1.45 είμαστε κάτω ψάχνοντας.... Μια μπυραρία ανοιχτή. Μία μπύρα – σκέτη - στα όρθια το καλύτερο που μπορεί να γίνει... Χρήστοοοοο που είναι το ξηροκάρπι; Καληνύχτα Pays de Basque.

2^ο ΜΕΡΟΣ

Η χώρα των Βάσκων. Το Σαν Σεμπασιάν: στο μυχό του Βισκαϊκού κόλπου με θέα στον ανοιχτό Ατλαντικό ωκεανό. Το Σαν Σεμπασιάν (San Sebastián, Donostia "Ντονόστια" στη Βασκική γλώσσα), είναι τουριστική πόλη (περίπου 200 χιλ. κάτοικοι) λιμάνι, της επαρχίας [Γκιπούθκοα](#) της αυτόνομης χώρας των Βάσκων.

Η πόλη έχει έναν αέρα αριστοκρατικό, όμορφα αρχιτεκτονικά κτίρια, κυρίως στο κέντρο, όπου είναι σχεδόν όλο πεζοδρομημένο, και όλα δείχνουν καθαρά και τακτοποιημένα. Την πόλη χωρίζει στα δύο ένα όμορφο ποτάμι (Ρίο Ουρουμέα) που εκβάλλει ακριβώς στο κέντρο της και συμβάλλει στην ιδιαίτερη εικόνα της. Η ακτογραμμή της περιλαμβάνει τρεις ξεχωριστές παραλίες. Η μεσαία La Concha, θεωρείται μία από τις πιο όμορφες στον κόσμο. Στο κέντρο του κόλπου, υπάρχει και ένα νησί που στέκεται φρουρός στο εκπληκτικά γραφικό λιμάνι, όπου το ναυτικό μουσείο προσφέρει στον επισκέπτη αναμνήσεις του βασκικού ναυτικού παρελθόντος. Από την άλλη πλευρά, περιβάλλεται από τρία βουνά που προσφέρουν φανταστική θέα.

Το Σαν Σεμπασιάν ιδρύθηκε το 1524 και η παλαιά πόλη στηρίζεται σε έναν αμμώδη ισθμό που συνδέει την ηπειρωτική χώρα με το δύσκολο και απότομο Monte Urgull, το οποίο περιβάλλεται από το φρούριο La Mota (16^{ος} αιώνας).

Με αυτά στο νου, το πρωί της άλλης μέρας (Τετάρτη), σηκωθήκαμε, νιφτήκαμε και ξεχυθήκαμε στους δρόμους προς άγναν πρωινού. Βγαίνοντας έξω αντικρίσαμε έναν υπέροχο καιρό με ήλιο και ζέστη. Στην πρώτη πλατεία που μας τράβηξε, καθίσαμε και παραγγείλαμε... ή καλύτερα: προσπαθήσαμε να παραγγείλουμε. Λίγο δύσκολο να συνεννοηθείς, αλλά τι θέλαμε: έναν καφέ και κάτι βρώσιμο. Αφού απολαύσαμε τον καφέ, αρχίσαμε τον ποδαρόδρομο.

Πράγματι, η ύπαρξη του ποταμιού που εκβάλλει δίπλα στο λιμάνι, περνώντας από το κέντρο σχεδόν της πόλης, δίνει μια διαφορετική ομορφιά. Τα κτίρια, με την υπέροχη Belle Époque αρχιτεκτονική, τα περισσότερα καλοσυντηρημένα, είναι κάτι που ευχαριστεί και συναρπάζει τον επισκέπτη. Το ίδιο θελκτική είναι όμως και η παραλία που βρίσκεται μπροστά στην πόλη. Όπως και το μικρό λιμανάκι πιο δίπλα, με το Ναυτικό μουσείο και το aquarium που φιλοξενείται εκεί. Τι

να πρωτοδείξ... Αποφασίζουμε να χωριστούμε: ο Χρήστος με το Δημήτρη θα κολυμπήσουν στον ωκεανό και εγώ με το Γιάννη, θα επισκεφτούμε το μουσείο και το aquarium. Έτσι θα έχουμε κάτι να συζητάμε στη συνέχεια...

Όταν συναντιόμαστε μετά από 1-2 ώρες, έχουμε πεινάσει. Πάμε «προς τα πάνω» όπου έχουμε εντοπίσει την περιοχή με τα αμέτρητα μπαρ και παμπ (παλιά πόλη). Καθόμαστε για tapas – εγώ δεν έχω ξαναδοκιμάσει τέτοια – και ανακαλύπτουμε ότι η περιοχή είναι από τις καλύτερες και ιδιαίτερες γαστρονομικά περιοχές που μπορεί να επισκεφτεί κανείς στην Ευρώπη. Μαθαίνουμε δε, ότι εδώ έχει ιδρυθεί και η πρώτη [σχολή γαστρονομίας πανεπιστημιακού επιπέδου](#), από μια ομάδα κορυφαίων σεφ. Εμείς δοκιμάζουμε διάφορες γεύσεις tapas (2€ το κομμάτι – όχι δεν τα λες και φτηνά – μια μπουκιά είναι) και πίνουμε κρασί! Στη συνέχεια ένας καφές είναι απαραίτητος μιας και χρειάζεται να ψωνίσουμε και κάτι για το σπίτι...

Το απόγευμα απολαμβάνουμε μια βόλτα στην παραλία και πιάνουμε τη γνωστή συζήτηση περί οικονομίας, πολιτισμού, Ευρώπης κ.α. Η επίσκεψη σε ξένα μέρη και η παρατήρηση των ντόπιων και της ζωής, δίνει πάντα έναυσμα για τέτοιες συζητήσεις. Το βραδάκι, θα ξανατιμήσουμε τα tapas – δεν θα μείνουμε και πολύ ευχαριστημένοι αυτή τη φορά – και θα πάμε για ξεκούραση. Αύριο αρχίζουμε το ταξίδι της επιστροφής.

Σαν Σεμπαστιάν → La Ciotat (Νότιο Γαλλία) ~774 χλμ.

Ξημέρωσε άλλη μια υπέροχη ημέρα. 8.00 το πρωί είμαστε στις μηχανές – χωρίς πρωινό, αλλά πανέτοιμοι να καταπιούμε χιλιόμετρα. Κατεύθυνση η περιοχή της Μασσαλίας, όπου διαμένει ένας φίλος του Γιάννη. Έχει ζέστη. Παίρνουμε το δρόμο για Τουλούζη. Όμορφα... Το μυαλό μας ταξιδεύει. Αλλά όχι για πολύ! Ξαφνικά αρχίζει κίνηση. ΤΡΑΓΙΚΗ κίνηση. Τι έχει συμβεί: μαθαίνουμε ότι υπάρχει τριήμερο αργίας στην Γαλλία και όλοι έχουν βγει στους δρόμους. Δεν υπάρχει αυτό. Εν τέλει αγχωθήκαμε, έστω και αν είμαστε συνηθισμένοι. Όμως ακολουθούσαμε την παρακάτω τακτική: όπου είχε σταματημένα αυτοκίνητα, ανάβαμε τα alarm, μπαίναμε στη βοηθητική λωρίδα και μην τους είδατε... Σιγά σιγά μας ακολουθούσαν και άλλες μηχανές.

Κάποια στιγμή σταματάμε για ανεφοδιασμό μηχανών και ανθρώπων. Ο Γιάννης επικοινωνεί με το φίλο του τον Κώστα, ο οποίος μας προτείνει μια μικρή πόλη στην περιοχή της Μασσαλίας, La Ciotat, αντί να μπούμε στην μεγαλούπολη. Έτσι ξεκινάμε πάλι με κατεύθυνση λίγο ανατολικότερα. Ευτυχώς η κίνηση έχει κοπάσει, δεν έχει αλλάξει όμως κάτι στα διόδια: απλά πλέον πηγαίνουμε από το πλέον δεξιό γκισέ, μιας που έχουμε παρατηρήσει ότι «έτσι κάνουν όλοι» οι μηχανόβιοι. Ο Δημήτρης με την κάρτα (στα δόντια) μας ξεμπερδεύει όλους γρήγορα και προχωράμε.

Πλησιάζοντας τη Μεσόγειο, το τοπίο γίνεται πιο γνώριμο και ίσως και πιο φιλικό. Αφήνοντας στα δεξιά μας τη Μασσαλία, μπαίνουμε σε επαρχιακό δρόμο με κατεύθυνσή το Ciotat. Μπαίνοντας στην πόλη – στην πραγματικότητα στην παραλία της, βλέπουμε ένα δρόμο με φοίνικες, μεγάλη παραλία όπου κάνουν μπάνιο, πολλά ξενοδοχεία εποχής με μια κάποια Αραβική επιρροή στην τεχνοτροπία και γενικά ένα όμορφο – τουριστικό μέρος. Ο Δημήτρης έχει ήδη κλείσει σε ένα όμορφο ξενοδοχείο (190€ για ένα βράδυ για όλους). Κατευθυνόμαστε προς το ξενοδοχείο, παρατηρώντας δίπλα μας Porsche και ταξί Tesla ενόσω στην παραλία κολυμπάνε και κάνουν πικ νικ, μικροί – μεγάλοι. Τακτοποιούμε τα πράγματα και τις μηχανές στο ξενοδοχείο και η πρόταση για μια βουτιά δεν ακούγεται άσχημα... Μεσόγειος γαρ. Μόνο ο Γιάννης φεύγει να βρει τον φίλο του που έρχεται και αυτός από Μασσαλία.

Η βουτιά στη θάλασσα μας αναζωογονεί και μας ξυπνάει. Δεν είναι και κάτι αξιόλογο ως παραλία... αλλά... Αργότερα διαβάζουμε ότι η παραλία είναι τεχνητή, μιας και όλη η περιοχή ήταν βραχώδης και αναγκάστηκαν να μεταφέρουν άμμο... Καλά έκαναν! Επιστροφή, ένα γρήγορο ξέπλυμα... και πάμε να βρούμε το Γιάννη. Έχουν κάτσει για πίτσα σε ένα κοντινό μαγαζί. Ο Κώστας μένει Μασσαλία, αρκετά χρόνια τώρα. Είναι και η φίλη του μαζί. Γαλλίδα. Συζητάμε για

τον τρόπο και την ποιότητα ζωής εδώ στη Γαλλία. Εμείς τα βρίσκουμε όλα ωραία... Ο ίδιος έχει πολλά να καταμαρτυρήσει. Είναι όμως στη Μεσόγειο και αυτό τον ευχαριστεί.

Το βράδυ, λίγο πριν με πάρει ο ύπνος διαβάζω ότι στην πόλη αυτή, οι διάσημοι [αδελφοί Lumière](#), το 1895, γύρισαν μια από τις πρώτες κινηματογραφικές ταινίες: «[L'Arrivée d'un train en gare de La Ciotat](#)».

La Ciotat → Modena (Ιταλία) ~630 χλμ.

8.00 το πρωί είμαστε έτοιμοι, αλλά στην ρεσεψιόν δεν είναι κανένας! Πληρώνουμε και φεύγουμε για Νίκαια. Η κίνηση – με αυτό που πάθαμε χτες το έχουμε άγχος – μέτρια. Περνάμε από κοντά από το διάσημο Σεν Τροπέ και τις πασίγνωστες κινηματογραφικές Κάννες και αποφασίζουμε να μπούμε στη Νίκαια. Η επιλογή αρχικά δεν μας βγαίνει μιας και γίνονται έργα στην παραλιακή και υπάρχει ένας γενικός χαμός. Αφήνουμε τις μηχανές λίγο μακριά και πάμε να δούμε την γνωστή κεντρική πλατεία (Place Massena). Είναι όμορφα, αλλά δεν το πολύ-ευχαριστιόμαστε. Πίνουμε καφέ σε ένα ... σουβλατζίδικο. Ούτε κρουασάν ούτε μπριός... Κοιτώντας τη μηχανή του Δημήτρη, διακρίνω - ευχόμενος να κάνω λάθος, το πίσω λάστιχο να είναι λίγο πατημένο... Σταματάμε και βάζουμε αέρα. Θα το παρακολουθήσουμε. Και το γηραιό Tiger, δείχνει να χάνει κάποια υγρά από το ψυγείο. Καλά ντε... στην επιστροφή είμαστε! Ψηλά το ηθικό!

Ξεκινάμε με κατεύθυνση τη Γένοβα και περνάμε από «πάνω» τα άλλα διάσημα μέρη που ακούνε στο όνομα Μονακό, Σαν Ρέμο, Και εκεί αρχίζει το γνωστό (για όποιον έχει περάσει από την περιοχή): γέφυρα – τούνελ και πάλι γέφυρα – τούνελ.... Κάποια στιγμή αποφασίζουμε να ανασυγκροτηθούμε και να πιούμε και έναν καλό Ιταλικό καφέ. Εκεί στη συζήτηση, αποφασίζουμε και τον τελικό μας στόχο για σήμερα: Μόντενα! Μια πόλη με ιστορία που δεν έχουμε ξαναμείνει. Εμπρός λοιπόν στον αγώνα με τις Lamborghini και τις Ferrari που ασφυκτιούν στους πηγμένους δρόμους, τους γεμάτους νταλίκες και ...Ελληνικές μηχανές... Τα διόδια τα πλήρωνε όλα ο Δημήτρης στη Γαλλία με την κάρτα του. Την πρώτη φορά που προσπαθεί να κάνει το ίδιο στην Ιταλία, δεν παίρνει την κάρτα δεύτερη φορά... Μετά από λίγη ώρα πλησιάζει Ιταλός υπάλληλος, και μας εξηγεί με παντομίμα ότι δεν επιτρέπεται η ίδια κάρτα δεύτερη φορά στα ίδια διόδια, για λόγους ασφαλείας.... Τι να πεις! Τουλάχιστον εδώ εμφανίστηκε άνθρωπος. Στη Γαλλία ποτέ!

Εν τέλει φτάνουμε στη [Modena](#). Η πόλη έχει μακρά ιστορία – μόνο να σκεφτεί κανείς ότι το ομώνυμο Πανεπιστήμιο ιδρύθηκε το 1175! Έχει όμως και σύγχρονη μηχανοκίνητη ... προσφορά, μιας και είναι η έδρα πολλών γνωστών Ιταλικών αυτοκινητοβιομηχανιών: Ferrari, De Tomaso, Lamborghini, Pagani και Maserati...

Εμείς βρίσκουμε ένα αποδεκτό ξενοδοχείο να καταλύσουμε (130€ για ένα «οικογενειακό δωμάτιο» που μας χωρά όλους). Αφήνουμε τα πράγματα και πάμε να βρούμε να δειπνήσουμε. Η πόλη – ειδικά το κέντρο, είναι πανέμορφη. Τα γνωστά Ιταλικά κτήρια με έναν υπέροχο καθεδρικό ναό και πλήθος νεαρόκοσμου να κυκλοφορεί με βοή. Βρίσκουμε ένα όμορφο εστιατόριο και τρώμε σπαγγέτι, πίνουμε κόκκινο κρασί και μας κερνάνε Limoncello. Τι άλλο να ζητήσει κανείς....

Modena → Ancona (Ιταλία) ~260 χλμ

Σήμερα είναι ουσιαστικά η προτελευταία μέρα της εκδρομής. Όλοι ξυπνάμε πρωί και παίρνουμε πρωινό στο στενό χώρο που έχει για το σκοπό αυτό το ξενοδοχείο. Ετοιμαζόμαστε και αναχωρούμε. Βγαίνοντας από την πόλη και η τεχνολογία μας προδίδει: Ο Δημήτρης αδυνατεί να βρει την έξοδο για τον Α1 και έτσι ευχαριστιόμαστε αρκετή ώρα την Ιταλική campragna (εξοχή). Η αλήθεια είναι ότι μερικές φορές είναι δύσκολο να κοιτάς το GPS και ταυτόχρονα το δρόμο. Ευτυχώς εγώ που κοιτάω το δρόμο βλέπω τη σωστή πινακίδα και έτσι καταφέρνουμε να βρεθούμε στην εθνική για Ανκόνα. Φτάνουμε στο γνώριμο Ιταλικό λιμάνι νωρίς και πρώτη φορά, καταφέρνουμε να πάμε μια μεγάλη βόλτα, τόσο προς τον μεγάλο εντυπωσιακό καθεδρικό ναό

που δεσπόζει του λιμανιού όσο και προς την άλλη πλευρά που βρίσκεται ένα μνημείο πολέμου και έχει μια άλλη μεγάλη παραλία. Στο μέσο κολατσίζουμε σάντουιτς και πίνουμε καφέ.

Το απόγευμα, μπαίνουμε στο πλοίο της ANEK. Βρίσκουμε τις καμπίνες μας και πάμε να δούμε τον απόπλου. Χαιρετάμε με μισή καρδιά την Ιταλία... Όμορφα μέρη. Ακριβά πλέον για εμάς τους Έλληνες της κρίσης.. αλλά αξιέπραστα.

Το βράδυ στο σαλόνι, μια παρέα από Ηπειρώτες τραγουδάνε και χορεύουν δημοτικά τραγούδια. Επιστρέφουν και αυτοί από εκδρομή. Μας κερνάνε τσίπουρο. ΚΑΛΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ.

Πάτρα → Αθηνά ~225 χλμ

Κυριακή πρωί ξυπνάω νωρίς. Δεν έχω ύπνο. Βγαίνω έξω. Πλησιάζουμε στην Κέρκυρα. Ο καιρός φανταστικός. Αυτή είναι η εποχή για διακοπές... Ποιος μπορεί όμως. Το πλοίο πιάνει Ηγουμενίτσα και κατεβάζει αρκετούς επιβάτες και οχήματα. Εμείς συνεχίζουμε για Πάτρα. Εκεί καταπλέει στο νέο λιμάνι της Πάτρας. Δεν έχω ξανάρθει εδώ! Παρατηρούμε έξω. Κάποιοι λιμενικοί ξετροπώνουν 3-4 λαθρομετανάστες από ένα ρυμουλκούμενο. Η σύγχρονη μεγάλη πληγή. Ο καιρός εδώ είναι βαρύς. Κατεβαίνουμε από το πλοίο και μπαίνουμε Πάτρα. Βάζουμε βενζίνη, ελέγχουμε τον αέρα και πάμε για Αθήνα.

Στην Ακράτα μας πιάνει η βροχή... Περίμενε Δημήτρη, να σε βοηθήσουμε! Όχι... έχω μάθει.... Βρέχει μέχρι την Κόρινθο. Φτάνουμε χωρίς να το καταλάβουμε στα διόδια της Ελευσίνας. Ώρα για αποχαιρετισμούς. ΚΑΛΑ ΤΑΞΙΔΙΑ συντρόφια. Να είμαστε καλά και για του χρόνου!

Κείμενο, φωτογραφίες: Άρης Βαγγελάτος